

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie skazanego **D. K.**

skazanego z art. 13 § 1 w zw. z art. 284 § 1 i art. 294 § 1 oraz art. 270 § 1 i art. 272 w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 21 lipca 2021 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 czerwca 2017 r., II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 28 lutego 2017 r., XVI K (...)

na podstawie art. 545 § 1 k.p.k.

1) oddala wniosek o wznowienie postępowania,

**2) obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania
wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 sierpnia 2020 r. obrońca skazanego D. K. wniósł o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 czerwca 2017 r., II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 lutego 2017 r., XVI K (...). Jako podstawę wniosku wskazano wystąpienie nowych faktów lub dowodów w postaci leczenia się psychiatrycznego skazanego od 2009 r. i stwierdzenia u niego choroby psychicznej

w postaci choroby afektywnej dwubiegunowej z epizodem ciężkiej depresji. obrońca skazanego podkreślił, że w toku dotychczasowego postępowania nie przeprowadzono dowodu z „opinii biegłego sądowego w sprawie występowania chorób psychicznych u skazanego, które mogłyby wpłynąć na postępowanie” (tak w oryginale; por. art. 202 § 1 k.p.k.).

Pismem 10 listopada 2020 r. prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

W odpowiedzi na powyższe pismo obrońca skazanego podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, przedstawiając kopie opinii sądowo-psychiatrycznych wydanych w odniesieniu do skazanego w kolejnych postępowaniach karnych prowadzonych po zakończeniu postępowania sądowego, objętego wnioskiem o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w stopniu oczywistym.

Treść art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym już od dnia 1 lipca 2015 r. (czego obrońca zdaje się nie dostrzegać, odwołując się do orzeczeń wydanych na gruncie poprzedniego stanu prawnego), jest jasna i nie może budzić jakichkolwiek racjonalnych wątpliwości. Nowe fakty lub nowe dowody, które mają służyć za podstawę wznowienia postępowania sądowego mają być nieznanne nie tylko sądowi, ale także stronie, która je zgłasza. Wobec tego, że fakt leczenia skazanego był mu znany, nie może on w chwili obecnej skutecznie żądać wznowienia postępowania z tego powodu.

Przedstawione przez wnioskodawcę opinie wydane w innych sprawach także nie mogą stanowić o istnieniu nowego dowodu, który miałby być podstawą do wznowienia postępowania. Żadna z tych opinii nie wskazuje bowiem, iżby skazany miał nie popełnić czynu, jego czyn miał nie stanowić przestępstwa lub nie podlegać karze czy też, aby miano go skazać za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględnić okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Żadna z tych opinii nie wskazywała bowiem, aby skazany miał mieć – w odniesieniu do czynów, będących przedmiotem postępowania, w których opinie te

zostały wydane – zniesioną poczytalność. Nawet w wypadku, gdyby tak było, to i tak opinia taka, wydana w innej sprawie, nie mogłaby automatycznie prowadzić do wznowienia postępowania.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.